

JAK ŽÍT BEZ PENĚZ

Středa a čtvrtek byly jen další všední dny, kdy jsme malovali přístavek, dělali s Johnem výlety do okolí, snídali palačinky či vafle a večeřeli lososy, platýze, tresky a krevety. Mrazák plný velryb a delfínů jsem se zatím otevřít neodvážila. Stačí, že to v jeho sklepe vypadá, jako kdyby tam někoho popravili kvůli velrybí krvi všude po zdech a po podlaze. Lukáš s Anikou jsou celkem dost pracovití, ale občas i dost vtipní. Jako například, když si na zatloukání hřebíků, dali do uší ucpávky nebo když mi říkali, že nikdy nebyli "hiking" (chodit po horách).

Párkrát jsme také byli v Tórshavn, ale jen na nákup stavebního materiálu a jídla.

Nákup v supermarketu probíhá asi takto:

Já: Můžu vzít nějakou zeleninu?

John: Kup, co chceš.

Leona: Už nemáme mlíko. (Přidá do košíku dvě krabice.)

John: (Přidávajíc do košíku další dvě krabice). Je tam sýr?

Lukas: Jojo, je. (John přidá do košíku dva sýry.)

John: Ještě něco?

Já: Ne.

Leona: Ne.

John: Už vážně nic?

Anika: Ne.

John: Co čokoládu?

Já: Máme čokoládový dort.

John: Dobře a co jogurt....

Myslím, že pro představu by to stačilo. Ani počasí nám do pátku moc nepřálo, což mě vlastně potěšilo, protože jsem si v klidu mohla číst Hunger games. Koupila jsem si je tady v antikvariátu a přestože film je nic moc, od knížky jsem se nemohla odtrhnout. Antikvariát, stejně jako dalších pár obchodů, neměl žádného zaměstnance, takže potom co si vyberete knihu, jen hodíte určenou sumu do krabičky na stěně.

V pátek odpoledne konečně vylezlo sluníčko, tak jsem se i přes venkovních 11°C, rozhodla okusit Atlantik. Voda byla tak ledová, že mě hned začaly brnět nohy, vlny vyšší než já, a tak jsem se neodvážila dál než pár metrů od břehu. Bylo to ale super. Potom co člověk úplně promrzne, vyběhne na vyhřátý písek nebo skočí do řeky, která zde ústí a oproti Severnímu Atlantiku by se dalo říct, že je i teplá.

JAK SE OPÍT BEZ PENĚŽ- VENI VIDI VICI

Navečer nás vyzvedla Jona, Leony další kamarádka ze školy v Dánsku a jely jsme do Tórshavn. Nejdřív na drink do Sirkusu, pak se podívat na velryby, které byly ráno vyloveny a nakonec, že zajdeme ještě na jedno pivo do irské hospody. Zrovna náhodou se přesně při našem příchodu začínal hrát pub kvíz, tak jsme se rovnou přidaly. Díky Jony překladu a naším nesmírným vědomostem jsme skončily druhé. Další kolo bylo rozpoznávání hudby, k tomu můžu jen říct, že jsme neměly nulu! Takže vyhrát se nám povedlo až třetí kolo. Vyhrály jsme pivo a drink, krom Jony, která řídila, což potom, co jsme tam celou noc, vzhledem k místním cenám, cucaly to jedno pivo, byl docela pokrok. Na závěr jsme měli tipnout průměrnou výšku tří herců. Já se netrefila o 1 cm, ale Leona si tipla přesně, takže se dostala spolu s jedním týpkem do finále, kde bohužel přecenila stáří dánské královny, takže se umístila až druhá a poukázku na večeři v restauraci Koks, (ano ta s tou Michelinskou hvězdičkou) si odnesl ten týpek.

Když jsme kolem druhé bar opouštěly, zjistily jsme, že dole je Karaoke. Chvíli jsme se zdržely i tam, ale po několika měsících téměř bez alkoholu, nás ta dvě piva a drink celkem položila. A tak jsme usoudily, poté co jsme se seznámily i s Jungmannem, že je vážně na čase jít domů. Ještě nás Jona vzala na krásnou noční vyhlídku nad městem a pak odvezla až k baráku.

JAK SE LUXUSNĚ NAJÍST BEZ PENĚŽ

V sobotu se ve druhém největším městě Klaksvik (velikostí jako Jílové u Prahy) konal "námořnický festival". Nuka nám o něm říkala už před tím, že je to fajn a že je tam vše zadarmo, ale i přesto jsme od toho neměly moc vysoké očekávání a představovaly si spíš takový festival pro děti s pár jednohubkami. To jsme se tedy vážně spletly. Bylo to super. Bylo tam několik volně přístupných lodí, včetně dvou fakt velkých, kde se daly projít nejen kajuty, ale i zázemí posádky a navigátorský můstek. Děti se mohly povozit na záchranném člunu, na loďce nebo na pirátské bárce. Byly tam kádě s platýzi, rejnoky, kraby, hvězdicemi, chobotnicemi a langustami, které ale bohužel byly v dosahu dětí. Byla tam demonstrace přípravy velryby doprovázená přednáškou o jejich lovu. Bazén s lodičkami na povození dětí. Celý den probíhaly soutěže typu pletení rybářské sítě, přetahování se, páky a nebo zvedání kotvy. Moje neoblíbenější ale byla soutěž o nejhezčí dort a to hlavně proto, že po vyhodnocení se všechny ty dorty rozdaly a prostě snědly. Většina se snažila svým designem připomenout Faerské ostrovy. Některé až moc drsně. Třeba ten, který znázorňoval lov velryb, kdy půlka dortu byla modrá a druhá červená znázorňující krvácející velryby. Večer bylo navíc divadlo a živá hudba.

A k tomuhle všemu bylo všechno jídlo a pití zdarma a tím zdaleka nemyslím jednu jednohubku, ale špízy z lososa, saláty z makrel, nesčetně moučníků, točenou zmrzlinu a všemožné nealko. Samozřejmě tam nechyběla ani tradiční grilovaná velryba a blubber (podkožní tuk). Maso chutnalo jako játra a blubber byl prostě hnusnej. U většiny stánků dokonce ani nebyla fronta. Jediný stánek, na který se čekalo přes hodinu, byly fish and chips, jež tam přijeli udělat nějací dva vyhlášení kuchaři z Londýna. Nakonec jsme neodolaly a také si na ně vystály frontu. Stálo to za to. A během toho

hodinového čekání jsme alespoň měly čas probrat všechny svetry chodící okolo.

Na Johna tam bylo moc lidí, proto tam vydržel jen pár minut. Pak nám nabídl, že nás vezme na výlet. Nechal mě řídit a jeli jsme nahoru na nejsevernější výběžek celých Faer. Po cestě se musí projet dvěma klaustrofobními tunely. Píší klaustrofobními, protože jsou už z 1967 a jsou široké sotva na jedno auto, jen jsou tam sem tam po straně ostrůvky, aby se měla kam vyhnout protijedoucí auta.

NÁMOŘNICKÉ LEGENDY

John pak odjel domů spolu s Lukášem a Anikou. My se vrátily na festival, potkaly se s Nukou a po osmé odjely. Zhoršilo se totiž počasí. Ale ani zima, déšť a silný vítr, nezabránilo faerským dětem, aby si venku nehrály v kádích naplněných ledem na chlazení drinků. My s Leonou jsme je pozorovaly z pod stříšky, zabalené v bundách s vařícím čajem v ruce a zjišťovaly detaily z námořního života. Nejvíce mě zaujaly dvě informace. První, jak velké množství mužů umřelo na moři, dokonce tolik, že na nějakých méně zalidněných ostrovech, pak neměli žádné dospělé muže. A druhá bylo vyprávění o albatrosech. Dříve, když umřel muž na lodi, byl pochován v oceánu a věřilo se, že albatros pomůže jeho duši do nebe. Proto je námořníci nikdy nezabýjeli, i když byli třeba na pokraji smrti hladem.

JAK KEMPOVAT TAM, KDE SE KEMPOVAT NESMÍ

To, že nám zastavilo hned první auto a svezlo nás, i když nejelo naším směrem, nás už ani nepřekvapilo. Pak hned další a už jsme byly na místě ve vesničce Hvannasund, odkud jezdí trajekt na ostrovy Svínoy a Fugloy. Na Faerách se teoreticky nesmí volně kempovat, ale nám jede trajekt brzy ráno, tak se nám nechce nikam daleko za vesnici. Vzhledem k počasí jsou všichni zalezlí doma. Akorát dvě děti se opodál prohání na kolech a u břehu stojí pán, jehož syn vesele dovádí v neoprenu ve vodě. Obličej má sice úplně rudý, ale zima ho očividně vůbec netrápí. Zeptáme se, zda neví o nějakém místě, kde bychom si mohly postavit stan, tak abychom někoho nenaštvaly, že mu kempujeme na pozemku. "Nejlepší to budete mít hned na tom trávníku za kostelem. Tam je závětří. A nebojte, tady to určitě nikomu vadit nebude." Jdeme tedy dle jeho rady ke kostelu, ale on nás ještě doběhne se slovy: "Kdyby ten vítr více zesílil, tak já mám tamhle barák, případně se schovejte do závětří tam."

FAERSKÉ MHD

Ráno jsme naskočily na trajekt netušíce, že nás čeká úžasná hodinu a půl dlouhá plavba podél fjordů a útesů. Za 40FOK jsme měly větší zážitek, než z plavby na vyhlídkové lodi a navíc jsme v kajutě usušily stan, daly si horký čaj a pomazlily se s měsíčním štěňátkem.

První zastávka byla na ostrově Svínoy, kde na 27km² žije 52 lidí, ale my jely až do Kirkja na nejvzdálenějším ostrově Fugloy. V překladu to znamená ptačí ostrov, má pouhých 11km² a 44 obyvatel. V Kirkja jsme kromě přístavů a heliportů napočítaly 30 baráček, ale těžko říct, které byly pro lidi a které pro ovce. V zemi, kde mají ovce lepší baráky než ty, se to špatně rozpoznává. Silničku tu mají jen jednu, takže zabloudit by bylo vážně nad lidské síly. Vydaly jsme se po ní a za hodinku byly ve

vesnici Hattarvik, tentokrát o 20 baráčcích, přístavu a heliportu.

Všude z Fugloy jsou nádherné výhledy, na jednu stranu na ostatní ostrovy, na druhou stranu na širý oceán. A přesně u jednoho z takových výhledu jsme si daly oběd. V tom zahlédnu prvního obyvatele, obrovského vousatého chlapa. "To bude určitě námořník." říkám. Pár minut na to mi to osobně potvrdí. On i jeho žena pochází z tohoto ostrova. On tráví 9 měsíců v roce na moři a ona se zatím stará o ovčí farmu. Představovaly jsme si nějakou drsoňku ošlehanou větrem a místo toho se z ní vyklubala věčně usměvavá boubelatá blondýnka, která byla tak přirozeně milá, že jsme se musely začít usmívat také. Kromě ovčí farmy se stará i o heliport. Žádnou hodinu, ale pěkně dvě minuty před odletem nás odbavila a to už jsme zahlédly blížící se helikoptéru. Jelikož nás ve 12ti místné helikoptéře letělo pět, nemuseli jsme se prát o místa u okýnka a mohli se všichni necelých dvacet minut kochat nádhernými výhledy při přeletu celých Severních ostrovů.

V Klaksvíku jsme pak stoply jedno z prvních projíždějících aut, které nás opět odvezlo až před barák, i když to byla několika kilometrová zajižďka. Tentokrát to byli Dánové, kteří žili ale tak různě po severní Evropě a nejdéle v Grónsku. Grónsko je ještě dražší než Faery a rozhodně tam nic nevytěstuje. Nejlepší historka té paní byla, když pracovala ve školce a musela vždy ochutnat jídlo před dětmi a ukázat, jak je dobré, aby ho také jedly. Prý se tam naučila výborně předstírat a teď dokáže sníst s úsměvem skoro všechno. Klasickým obědem totiž byla polévka z tři hodiny vařených kusů ryb, tuleňů a velryb. Také mě pobavila svoji hláškou, že v Grónsku mají "summer house" (letní chatu).